

1. AUTOR

1.1.BIOGRAFIA

Àngel Guimerà i Jorge va néixer a Santa Cruz de Tenerife el 6 de maig del 1845. El seu pare, Agustí Guimerà, fill d'una antiga família del Vendrell (Baix Penedès), va anar a les illes Canàries per ajudar a un oncle seu, que hi tenia establert un negoci de vins. Al cap d'uns anys d'estada a Santa Cruz, es va casar amb Margarita Jorge, filla d'una família canària, i Guimerà va néixer després. Quan aquest no havia complert encara els set anys, el seu pare va decidir liquidar el negoci i traslladar-se amb la família a Catalunya.

Del 1859 al 1862, va estudiar al Col·legi de Sant Antoni, dels pares Escolapis, a Barcelona, on va aprendre la tècnica de versificar en castellà. De retorn al Vendrell. Els germans Ramon i Vidales li van encomanar el seu fervor per la Renaixença i, gràcies a ells, es vinculà al moviment literari català. Es reunien a la rebotiga d'una farmàcia de la plaça del Pi, amb joves intel·lectuals (Francesc Matheu, Francesc Ubach i Pere Aldavert, amb qui enceta una amistat de per vida).

El 1870, la família es trasllada a Barcelona i Guimerà va entrar en relació amb l'agrupació "La Jove Catalunya", i va publicar la primera poesia *El rei i el conseller*, a la revista "La Gramalla". Aquest mateix any va assistir per primera vegada a la festa dels Jocs Florals. El 1871 va ser un dels fundadors del setmanari «La Renaixença» que posteriorment, ja convertit en diari, va dirigir fins al 1874. El 1875 va obtenir un accèssit als Jocs Florals amb *Indíbil i Mandoni*, i l'any següent va guanyar la Flor Natural, amb *Cleopatra*. El 1877 va guanyar alhora la Flor Natural, l'Englantina i la Viola, per *L'any mil*, *El darrer plany d'en Claris* i *Romiatge*, respectivament, i va ser proclamat Mestre en Gai Saber.

Atret pel teatre, el 1879 va estrenar la seva primera tragèdia en vers, *Gala Plàcidia*, seguida, el 1883, de *Judith de Welp*, obres que se situen dins la tradició del romanticisme històric. El 1884, va viure amb la família del seu amic Pere Aldavert, amb la qual conviurà fins a la mort. El 1886, va estrenar *El fill del rei*, que el consagra com a autor teatral i li va obrir les portes dels escenaris estatals. Dos anys després, *Mar i cel*, que va obtenir un èxit sense precedents, va ser traduïda a vuit idiomes, va iniciar la projecció internacional de l'autor. Aquesta obra va iniciar l'etapa de plenitud de Guimerà, que es va estendre fins al 1900, i en la qual va estrenar les seves obres més representatives: *Maria Rosa* (1894) i *Terra baixa* (1897), i *La filla del mar* (1900), repetidament portades al cinema, i que recullen amb trets realistes els homes i els conflictes de la Catalunya coetània. Les tendències romàntiques s'hi mostren més matisades i hi ha constància de les seves inquietuds socials.

El 1889 va presidir els Jocs Florals de Barcelona i va ser elegit president de la Lliga de Catalunya. El seu catalanisme és explícit en dos monòlegs, *Mestre Oleguer* (1892) i *Mort d'en Jaume d'Urgell* (1896), recreació de dos episodis històrics amb inquietuds contemporànies.

Unes altres obres escrites durant aquests anys, d'una qualitat desigual, són *Rei i monjo* (1890), *La boja* (1890), *L'ànima morta* (1892), *Jesús de Natzaret* (1894), *Les monges de Sant Aimant* (1895) i *Mossèn Janot* (1898). A partir del 1900 va intentar connectar amb els nous corrents sense tenir en compte que amb el seu esforç havia assolit una personalitat i una universalitat indiscutibles. En aquesta nova etapa escriu drames realistes i cosmopolites, d'escassa autenticitat, que va assenyalar una ràpida davallada en la seva producció: *Arran de terra* (1901), *La pecadora* (1902) i *Aigua que corre* (1902) entre d'altres. Va produir encara obres de qualitat, com *Sol, solet* (1905), amb què va retornar al drama realista de temàtica rural, i *L'aranya* (1906), d'arrel naturalista. Els gustos modernistes s'evidencien en *La Santa Espina* (1907), *La reina vella* (1908), *Titaina* (1910), *Sainet trist* (1910) i *La reina jove* (1911).

El 1916, el govern francès li atorga la Creu de la Legió d'Honor. Després d'uns quants anys de silenci, va

reprendre la seva activitat amb *Jesús que torna* (1917), condemna no argumentada de la guerra, i *Indíbil i Mandoni* (1917) que recupera la temàtica dels anys de joventut.

Va morir a Barcelona, al seu domicili del carrer Petritxol, el 18 de juliol del 1924, i el seu enterrament fou una gran manifestació popular.

1.2 ESTIL

Tota l'obra teatral de Guimerà es pot dividir en tres etapes:

- Primera etapa: la tragèdia romàntica
- Segona etapa: la plenitud del drama
- Tercera etapa: intents modernistes

Mar i Cel s'enmarca dins la primera etapa, i com a conseqüència el seu estil també. En aquesta etapa inicia la seva producció teatral. En primer lloc, cal destacar que alguns fets de la seva vida es reflecteixen notablement en les seves obres, incloent aquesta. El fet que Guimerà fos mestís i fill natural (els seus pares es van casar quan ell ja havia nascut) i de no ser originari de Catalunya van marcar la seva producció literària: en aquest cas, els protagonistes són de cultures diferents, cosa que provoca una torturació interna, i una relació impossible. El desenllaç final és la mort dels dos.

Està escrit en versos endecasilabs, amb una gran tensió dramàtica i lirisme i en estil directe.

1.3. OBRA Y GENERACIÓ LITERÀRIA

Aquesta obra està ubicada dins la generació literària de la Renaixença, on s'experimenta un ressorgiment cultural que s'inicià al Principat a la primera meitat del segle XIX i amb el qual s'obre el període contemporani de la literatura catalana. La data emblemàtica de l'inici de la Renaixença és, tradicionalment, el 1833, en què la revista *El Vapor* va publicar *La Pàtria*, un poema de circumstàncies de B.C. Aribau.

El nou clima intel·lectual que es desvetlla amb la Renaixença (i que possibiliten tant les noves opcions socials que s'obren per a la burgesia autòctona amb la revolució industrial, com el moviment romàntic que s'aferma per tot Europa) consisteix, sobretot, en una difusió progressiva de la consciència de cultura autònoma (que s'identifica amb l'ús de l'idioma) i, en conseqüència, en un increment molt notable de la producció literària en català. La consciència de la Renaixença, potenciada per aquesta recuperació de la pròpia història i pel poder creixent de la burgesia liberal, progressà decidivament en la generació següent, decididament liberal i romàntica en els seus inicis, i la primera, per altra banda, que utilitzà amb una relativa normalitat la pròpia llengua al servei, a més, d'una producció literària seriosa i perseverant.

La projecció popular de la Renaixença s'aconseguí, en part, amb la restauració (1859) dels Jocs Florals de Barcelona, els quals comptaren amb el prestigi d'un reconeixement públic notable, foren reproduïts en molts altres indrets del país i prengueren el caràcter d'òrgan suprem de la Renaixença. Antoni de Bofarull i Víctor Balaguer foren els capdavaners dels Jocs Florals, dels quals sorgí, d'altra banda, un nombre molt considerable d'autors.

Fruit de l'ambient general de la Renaixença i prova cabdal de la seva eficàcia i la seva oportunitat fou la plèthora d'autors de gran qualitat que es revelaren al darrer terç del segle XIX vinculats als Jocs Florals, com Jacint Verdaguer i Àngel Guimerà. Aquesta generació dugué a terme la fundació o la consolidació dels principals instruments de difusió de la Renaixença: revistes, editorials, associacions, etc.

La Renaixença fou, a més d'una voluntat de cultura autònoma, una manera peculiar de servir aquest propòsit: un estil i una temàtica d'arrel romàntica, uns criteris lingüístics o bé acadèmics o bé arcaïtzants, i una actitud

liberal i moderada que procedia de la seva arrel burgesa. En aquesta orientació, la Renaixença és ja sentenciada cap a 1890 amb els primers signes de vitalitat de la generació del Modernisme.

2. GÈNERE I SUBGÈNERE LITERARIS

Els gèneres literaris actuals són quatre, segons la seva forma lingüística i literària:

- Narratiu
- Líric
- Teatral
- Didàctic

Mar i Cel pertany al gènere teatral i de subgènere el drama. La forma

lingüística consisteix en el diàleg i la forma literària en la recreació d'accions per part d'uns actors.

El teatre va néixer dels rituals celebrats, en un principi, en espais de culte: a Grècia, als temples consagrats als déus; a l'edat mitjana, a l'interior de les esglésies. La unió entre els espectacles religiosos i els espectacles populars joglarescos va desembocar en dos tipus teatrals, un de popular i un altre de cortesà, que finalment han configurat la seva forma actual.

El teatre és el gènere literari que integra l'art d'escriure amb l'art de la representació, amb l'espectacle. El teatre és un gènere mixt que conté dos tipus d'elements:

- Elements formals:

- Text teatral inclou: actes, escenes, personatges, acotacions, diàlegs, monòlegs i l'apart, que és un text que s'adreça al públic.

2. Interpretació comprèn: maquillatge, vestuari, gestos i el to de veu.

- Elements tècnics:

- Espai teatral abarca: l'escenari, el teló i el pati de butaques
- Direcció està formada per: l'adaptador, el director i l'apuntador.

El drama és el subgènere principal del teatre. Conta, en estil elevat, la història d'uns personatges que viuen situacions dramàtiques moguts per passions humanes (amor, odi, etc) amb final tràgic (mort, abandó,...) o feliç però amb regust amarg. En el cas de Mar i Cel, seria la mort dels dos protagonistes.

3. TEMA PRINCIPAL

L'obra planteja la relació problemàtica entre dos personatges, na Blanca i en Saïd, pertanyents a dues civilitzacions enfrontades per la religió i la política.

4. ESTRUCTURA

El llibre està estructurat en tres parts: introducció, nus i desenllaç.

- Introducció Comprèn des de la escena primera fins a la sisena, totes dues pertanyents a l'acte primer. En aquesta part el llibre introdueix al lector la història, en la situació en la que els personatges estan vivint: un vaixell de corsaris algerins, encapçalats per en Saïd, ténen presoners a uns cristians, després

d'haver combatut contra el seu vaixell i haver-lo enfonsat. Entre aquests es troben la protagonista Blanca i el seu pare Carles –capità del vaixell cristià–. En Saïd li ordena a ella que li curi les ferides, com a conseqüència de la lluita. Es pot notar la tristesa que senten na Blanca i el seu pare i el sentiment de desgràcia que s'ha apoderat d'ells.

- **Nus** Abarca des de la escena sisena del primer acte fins a l'acte tercer. Aquí es desenvolupa la major part de la història i és on té lloc l'enamorament entre els dos protagonistes, Blanca i Saïd, quasi sense que es donin compte, malgrat que ella en una ocasió va intentar matar-lo. Surten altres personatges com en Ferran –el nebot d'en Carles–, en Joanot –un renegat que formava part de la tripulació–, etc. Tots els presoners cristians estaven tancats dins una cambra a excepció de na Blanca i el seu pare. Però en Joanot va ser anomenat el segon més important i Saïd li va donar les claus dels presoners. D'aquesta manera els va alliberar, fent-se els cristians amb el poder del vaixell. Aquesta part culmina quan volien matar en Saïd i na Blanca el va defensar, prova del seu amor.
- **Desenllaç** És la part final de la història i està format pel tercer acte. En ell na Blanca i posteriorment en Ferran estaven de part d'en Saïd, al contrari que en Carles i la resta de cristians. Els dos enamorats es declaren el seu amor i més tard en Ferran va idear un pla per a salvar el presoner. Però quan en Saïd estava escapant per la finestra va ser vist per en Carles, qui el va disparar. Na Blanca es va interposar, i va ser ella qui va rebre el dispar. Finalment, en Saïd va agafar na Blanca, i els dos van llançar-se al mar; d'aquesta manera van morir junts.

5. EXPOSICIÓ DE L'ARGUMENT

L'obra comença al caient de la tarda, en una cambra de corsaris algerins, on es troben alguns d'aquests i el capità, en Saïd, que dorm a la llitera. Un dels corsaris neteja armes que dona a un altre per a que les pengi per les parets i del pal major. El grup de corsaris estava conversant quan en Saïd es despertà, ferit a causa d'un combat contra un vaixell cristià, on varen fer presoners els seus ocupants, entre els que es trobava el capità, Carles, la seva filla, Blanca, i el seu cosí, Ferran. En Saïd va demanar que li portessin na Blanca per curar-li les ferides, i en aquest moment apareix un altre personatge, Malek, el segon més important de la tripulació.

Després na Blanca i el seu pare es lamentaven de la seva sort i al cap d'una estona ella va xerrar amb en Ferran, qui li confesà que la seva família volia casar-lo amb ella i que l'estimava. En Carles va venir i na Blanca, que havia anat a mirar per la finestra, va veure espantada homes que eren llançats al mar, a la qual cosa en Ferran va explicar-li que eren homes que havien mort i per tant, els llançaven. En Joanot, un renegat que estava amb la tripulació del vaixell, es va trobar els cristians i aquests li demanaren si era un renegat, a la qual cosa en Joanot respongué que no.

Van aparèixer alguns corsaris amb en Saïd, qui s'havia enterat, llegint unes lletres de Ferran, que una nau havia de deixar les illes amb un tribut pel rei, i volia saber el port, el dia i l'hora, però en Ferran se negava a respondre. Na Blanca va ser cridada pel capità, el qual començà a contar que els seus pares eren de cultures diferents; el pare moresc, i la mare cristiana. El seu pare va morir i, els mateixos homes que el van assassinar, van matar també a la seva mare. Amb sis anys va contemplar com els mariners cristians la mataven; amb aquesta història na Blanca es va posar a plorar, cosa que va indignar al seu pare.

Ja de nit tots s'en van anar a dormir. En Saïd li donava voltes al plor de na Blanca, fins que s'adormí. Per la seva banda ella, quan aquest estava dormint, va intentar matar-lo, però ell es va despertar i ho va impedir. No estava irat amb ella i la va perdonar. Blanca va acabar desmaiant-se.

En Saïd va encomenar a Joanot per servir els cristians. En Carles no el podia veure, sentia odi cap a ell ja que era un renegat. Va parlar amb la seva filla, queixant-se de que ella no tractava la gent del vaixell com hauria de ser, i que fins i tot els parlava, a la qual cosa na Blanca es justificava replicant que només contestava si li demanaven alguna cosa. Quan es quedà sola va lamentar haver sentit llàstima de Saïd i pensava en la

possibilitat de que algun dia tornaria a ser bo, recordant que, en el seu intent de matar-lo, aquest l'hi havia perdonat i fins i tot li havia mirat amb dolcesa.

Un poc més tard va parlar amb Hassèn, un dels coraris, al qual li demanà que li pregués a Saïd per a que Ferran pogués anar a parlar amb ella i el seu pare. Com que el corsari es va negar, na Blanca es va a posar a plorar i s'en va anar, tot això fou vist per Malek, qui va recordar-li a en Hassèn que estava prohibit parlar amb els presoners. Quan va baixar en Saïd, en Malek li va informar que en Ferran va ensagnar-li la cara d'un revés, i que volia matar-lo. Saïd li va respondre que era un miserable, ja que el volia matar engrillonat i amb dos homes dels seus aguantant-lo. A més va reclamar-li les claus dels presoners, dient-li que des d'ara ja no era el seu segon. Es va quedar amb en Hassèn, a qui va demanar pels captius. Aquest li va respondre que l'odiaven i que na Blanca havia estat parlant d'ell. En Saïd va dir que fugia d'ell, ja que quan arribava ella baixava els ulls i s'amagava, i el corsari va li va informar de que el pare de na Blanca volia veure en Ferran. En Saïd digué que vingués ella i li ho demanés a ell, malgrat que Hassèn va contestar-li que ella no el volia parlar. Saïd li va manar cridar en Joanot, es quedà tot sol i començà un petit monòleg expressant els seus sentiments per na Blanca, de qui s'havia enamorat. En Hassèn va arribar amb en Joanot i Saïd li va donar la nova: des d'ara, ell seria el seu segon ja que en Malek tractava els captius com bèsties. Li va donar les claus, permetent que en Ferran pogués estar amb na Blanca i en Carles a la cambra, tal com volia la cristiana.

Els tres es van trobar a la cambra. Na Blanca volia que en Ferran la matés en arribar a terra, cosa que va provocar la sorpresa d'ell i del seu pare. En Saïd es va quedar escoltant la conversació i va entendre que na Blanca i en Ferran s'estimaven. D'aquesta manera, va aparèixer ordenant a aquest que tornés al camarot dels presos. Estava molt irat i cridà altres pirates, que s'en van dur en Carles i en Ferran escala amunt, malgrat l'oposició d'en Joanot. Na Blanca i en Saïd es van quedar tot sols i ella li va suplicar perdó i pietat, dient-li que si mataven al seu pare i al seu cosí, la matés a ella també. En Saïd s'asabentà de que ella no estimava en Ferran, així que va córrer escala amunt per aturar la matança, però es trobà amb Hassèn, qui li va dir que els cristians no havien mort perquè en Joanot no havia volgut i per tant ara estaven tancats.

Continuava parlant amb en Saïd, qui feia cara de felicitat, fruit de l'amor que sentia per na Blanca. El corsari li replicava que s'havia tornat boig, que la resta de tripulació volia en Malek en comptes d'en Joanot i que aquests dos estaven disputant adalt. Van baixar a la cambra amb més pirates i, efectivament, estaven en contra de que Joanot fos el segon més important del vaixell. En Malek li ho va dir, i en Saïd volia matar-lo. Però una veu que anunciava terra va interrompre la situació, i tots es disponien a pujar coberta quan s'adonaren que en Saïd estava parlant amb na Blanca – perquè ella li demanava pietat, ja que no volia ser venuda – pensant així que els estava traient. Finalment el capità va ordenar girar les veles per anar mar endins un altre cop malgrat que la tripulació duptava, i aquesta, per assegurar-se que en Saïd no els traïa, li va dir que entregués a na Blanca. Com que ell es negava volien matar-los a tot dos, però van sentir un corn –l'ordre de virar–. Llavors s'adonaren que en Joanot havia alliberat els presoners cristians, els quals ara tenien el poder del vaixell. En Saïd volia pujar a coberta perquè havia una lluita entre els cristians i els seus, mes quan estava pujant tornà a baixar, ja que va veure en Ferran, en Carles i altres cristians, els quals baixaren per a matar-lo. Sorprenent-los a tots, na Blanca el va defensar, estesa de braços davant seu, amenaçant el seu pare amb un punyal.

La nit va caure i ella es trobava vetllant el camarot on hi estava en Saïd presoner, guardant-lo. Més lluny es trobaven dos cristians conversant sobre com havia estat l'alliberació, fins que al cap d'una estona se n'anaren. Na Blanca estava horroritzada de si mateixa perquè estava enamorada d'en Saïd. En Joanot va anar a parlar amb ella i a dir-li que tenia un pla amb la finalitat de salvar-lo, però es va retirar quan en Ferran va arribar, amb l'intenció de convèncer na Blanca per a que deixés matar en Saïd. Aquesta continuava negant-se i en Ferran s'adonà de que ella estimava el presoner.

En Carles arribà i no es podia creure que la seva filla volgués salvar la vida del presoner. Ferran defensava na Blanca dient que no havia nascut per a ser monja, com creia el seu pare, i aquest es sorprengué, ja que el seu nebot també estava contra ell. A més va dir que la dona sentia amor per en Saïd, amb la qual cosa en Carles ja

no va poder més i ordenà als soldats que obrissin la porta. Però just quan es disposaven a avançar, va ser na Blanca qui la va obrir i es presentà Saïd, dient-li que s'aturés perquè es volia entregar, malgrat que ella seguia sense voler que el matessin. En Ferran es va posar de part de Saïd i quan en Carles es disposava a matar el presoner va tenir un desvaneixement i va caure en braços de Ferran. Es van retirar tots emportant-lo a coberta, i na Blanca es quedà tota sola amb Saïd, qui li declarà el seu amor, que va ser correspongut per ella.

Després d'una estona en Ferran va tornar amb un pla per a salvar a Saïd: havia de sortir per una finestra fins a una barca, desfer la corda i anar-se remant, aprofitant que els núvols cobrien tot el cel. Ell, per la seva part, vigilaria en Carles. Quan en Ferran s'en va anar es quedaren una altra vegada en Saïd i na Blanca sols, molt agraïts. Amb tristesa Saïd havia d'abandonar el vaixell, però i abans de fer-ho va besar-la. Quan havia baixat fins els genolls Carles es va presentar i el va descobrir. Va disparar sobre Saïd just a la vegada que na Blanca, coneixent les intencions del seu pare, es posà d'un salt al davant de Saïd i així va ser ella qui va rebre la bala. Ferran i altres mariners van contemplar l'escena, caient en Carles de genolls quan en Saïd tornà a pujar, agafà na Blanca i tot junts, abraçats, saltaren mar endins i, d'aquesta manera van morir plegats.

6. ANÀLISIS SENZILLA DELS PERSONATGES PRINCIPALS

BLANCA

És la protagonista del llibre, filla del capità del vaixell cristià, que va ser enfonsat després de l'assalt dels corsaris algerins. Al principi es mostra trista i desgraciada perquè lamenta la seva sort, com el seu pare, el qual tenia la intenció de portar-la a un convent. Era dolça, vergonyosa, molt religiosa i sobretot sensible. Això es pot demostrar pels contants plors que fa al llarg de l'obra, per causes insignificants la majoria. Vol fer el que és correcte segons la seva religió a excepció del final on, enamorada d'en Saïd, està disposada a donar-ho tot per tal de salvar-lo.

SAÏD

Ell és l'altre protagonista del llibre, capità del vaixell de corsaris. Experimenta un canvi notable de personalitat durant l'obra. Al principi es mostra com un home dur, agressiu i que es fa respectar. Estava ferit a causa del combat i cridava na Blanca per a que li curés, la qual no estava agust i no li agradava gens. En Saïd, al començament, la tractava amb una mica de despreci i indiferència, al igual que la resta de cristians, però poc a poc començarà a enamorar-se d'ella, especialment per la seva sensibilitat. Llavors passa a ser dolç, amable i sensible, cosa que extranyava la resta, que pensava que se havia tornat boig i que els anava a trair. En Saïd era mestís ja que el seu pare era musulmà i la seva mare cristiana, a la qual veié morir. Al final del llibre mor amb na Blanca, després de tirar-se al mar junts.

CARLES

Com he indicat abans, és el pare de na Blanca, la protagonista, i capità del vaixell cristià. Al contrari que la resta de presoners, ni ell ni la seva filla estan tancats en la cambra de la tripulació cristiana. Al principi també comarteix el sentiment de dolor i tristesa pel fet de trobar-se presoners. Volia que la seva filla fos monja i també era religiós. Estava orgullós d'ella, però al final de l'obra canvia a causa de l'amor que sentia per en Saïd, el qual l'indignava. Acava ferint na Blanca per error, intentant matar l'arraix musulmà.

FERRAN

És el patró del vaixell cristià, cosí de na Blanca i nebot d'en Carles. Està presoner amb la tripulació cristiana i en algunes ocasions la seva cosina i el seu oncle. De petit la seva família volia casar-lo amb na Blanca, nova amb la qual la dona se queda sorpresa. Està disposat a donar la vida per ella i en una ocasió en Saïd va confondre que s'estimaven, cosa que li va provocar una gran ira, després de veure na Blanca besar la mà d'en Ferran. Aquest va accedir a matar-la una després d'arribar a terra, per petició d'ella. Al final es posà de part de

la seva cosina, defensant en Saïd, ja que creu que havia canviat i que tenia el cor gran i l'ànima molt noble. Li intenta ajudar a escapar, però el pla no és duit a terme amb èxit a causa de la interrupció d'en Carles.

JOANOT

Ell és un cristià, renegat, que està amb la tripulació musulmana. Quan va ser anomenat el segon més important del vaixell no es va sentir gaire bé i tenia vergonya pels cristians; per això els va alliberar aprofitant que tenia les claus. Això li dona un paper important en l'obra. Volia guanyar-se el perdó dels cristians i de Jesus. També estava de part d'en Saïd ja que per a ell era com un pare, l'estimava i sabia que tenia una ànima d'or.

7. ESPAI

L'obra té lloc en un vaixell de corsaris algerins, amb en Saïd com a capità, i on es troben presoners un cristians, després d'un combat. Aquests passen la major part de la història tancats dins d'una cambra, a excepció de en Carles i na Blanca. El seu nebot, en Ferran, també apareix esporàdicament fora de la cambra.

8. TEMPS

El temps de representació seria gairebé igual al real. L'obra comença al final de la tarda i a partir d'aquest moment comença la història. Exceptuant les nits, no s'especifica sovint sobre el moment del dia on tenen lloc els actes. La història transcorre segons els dies que falten per arribar a terra ja que se tenia previst vendre els cristians.

9. LLENGUA

El llibre està escrit en una llengua que és una síntesis entre la col·loquial i la culte, ja que vol adaptar de manera fidel la llengua a cada personatge per a donar major realisme a la obra i expressar moviment, tensió acció, etc. En el seu llenguatge hi ha una sèrie d'aspectes a destacar:

- Utilització de l'article *lo,los* que actualment és incorrecte
- Variació dels pronoms febles, és a dir, de vegades utilitza la forma plena (per exemple *em torna*) i de vegades no (*me va mirar*).
- Formes verbals antigues: el present de subjuntiu (per exemple *sigui*)
- Utilització de vulgarismes, per exemple:

Vina vine

Est aquest

Corrents de pressa.

- Utilització de castellanismes, per exemple:

Daria donaria

Mal malament

Demés altres

- Hi ha abundància de frases breus en formes exclamatives o interrogatives, com *Quin desvari!*; *Coratge! Oh, què teniu?*; *Qui ho diria!*

10. VOCABULARI

Caient : en el moment de declinar o d'acabar

Finàs: moriràs

Nostramo: tractament que els treballadors tenen respecte el propietari de les terres...

Aucell: ocell

Esperons: extrem de la prosa d'un vaixell

Felló: irat, enutjat

Vil: de molt baixa condició

Taifa: nom donat als diversos estats que sorgien a Al-andalus com a conseqüència de l'enfondrament i desmembrament del califat de Còrdova

Mesells: leprós

Minyó: noi, xic, persona jove

Moresc: pertanyent als moros

Hurí: cadascuna de les dones bellíssimes i sempre verges que, segons la creença musulmana, viuen al país de Mahoma com a companyes dels benaventurats.

Son mestre e son Déu: El seu mestre i el seu Déu

Lo càrrec: La feina

En mon lloc: Al meu lloc

11. VALORACIÓ PERSONAL

Aquesta obra m'agrada per diferents motius. Un d'ells és que trobo el teatre bastant entretingut malgrat que no el llegeixo amb freqüència. Un altre és el tema sobre el que tracta, la relació impossible entre dues persones de cultures diferents i enfrontades. Des del meu punt de vista això fa que el lector vulgui continuar llegint fins saber el desenllaç de la història per saber com acaba aquella relació. La meua conclusió i la que suposo que la majoria treu d'aquest llibre és que l'amor pot vèncer totes barreres, incluint sobretot en aquest cas, les diferències que separen a dues persones en quant a civilitzacions, cultures, religions, etc, i sense tenir en compte allò que pugui pensar la resta.